

Kalpojiet ar Garu

Prezidents Henrijs B. Airings
pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Darīsim visu, kas nepieciešams, lai būtu cienīgi saņemt Svēto Garu kā savu pavadoni.

Es esmu pateicīgs par šo iespēju būt vienotam ar jums, kas esat Dieva pagodināti turēt priesterību. Mēs esam aicināti lietot šo dievišķo spēku, lai kalpotu mūsu Debesu Tēva bērniem. Tam, cik labi mēs veicam šo pienākumu, būs mūžīgas sekas attiecībā uz tiem, kuriem mēs esam aicināti kalpot, un mums pašiem, un vēl nedzimušām paaudzēm.

Es turu svētā piemiņā divus priesterības nesējus, kuri bija sagatavoti, lai Tā Kunga Gars dotos kopā ar viņiem uzdevumā, kurā Tas Kungs viņus aicināja. Viņi paši atrada atjaunoto evaņģēliju Amerikā. Viņi bija Tā Kunga kalpi, kuri pirmo reizi pastāstīja par šo evaņģēliju diviem maniem eiropiešu priekštečiem.

Viena no šiem priekštečiem bija jauna meitene, kura dzīvoja mazā saimniecībā Šveicē. Otrs bija jauns vīrietis, bārenis un imigrants Savienotajās Valstīs no Vācijas, kurš dzīvoja Sentluisā, Misūri štatā.

Viņi abi dzirdēja priesterības nesēju liecinām par atjaunoto evaņģēliju — meitene pie savas nelielās mājas kamīna Šveicē un zēns, sēžot īrētas zāles balkonā Amerikā. Viņi abi zināja ar Garu, ka vēstījums, ko šie elderi viņiem sniedza, ir patiess.

Zēns un meitene izvēlējās kristīties. Viņi abi pirmo reizi satikās uz putekļaina ceļa vairākus gadus vēlāk, ejot simtiem jūdžu uz rietumu Amerikas kalniem. Kopā ejot, viņi runāja par brīnumaino svētību — ka Tā Kunga kalpotāji bija atraduši viņus starp visiem citiem cilvēkiem pasaulē. Un pat vairāk — viņi zināja, ka viņu vēstījums ir patiess.

Viņi iemīlējās un apprecējās. Un, pateicoties Gara liecībai, kas sākās, kad viņi dzirdēja priesterības nesēju vārdus Svētā Gara ietekmē, viņi tika saistīti uz mūžību ar priesterības spēku. Es esmu viens no desmitiem tūkstošu šī zēna un meitenes pēcnācējiem, kuri svētī šo divu priesterības nesēju vārdus, kuri atnesa sev līdzī Dieva Gara ietekmi, uzkāpjot kalnā Šveicē un pieceļoties, lai runātu tajā sanāksmē Sentluisā.

Šis laimīgais stāsts un miljoni tam līdzīgu tiek atkārtoti visā pasaulē un vēl tiks atkārtoti daudzu paaudžu gaitā. Dažiem tas būs stāsts par jaunu mājskolotāju, kurš pateica vārdus, kas izraisīja jūsu vectēvā vēlēšanos atgriezties Baznīcā. Dažiem tie būs mierinājuma

vārdi un svētība no patriarha, kas stiprināja jūsu māti, kad viņu gandrīz jau nomāca tragēdija.

Visos šajos stāstos būs kāds kopīgs pavediens. Tas būs priesterības spēks cilvēkā, kura kalpošanas spēku pastiprinājis Svētais Gars.

Un tā mans vēstījums mums šovakar ir šāds — darīsim visu, kas nepieciešams, lai būtu cienīgi saņemt Svēto Garu kā savu pavadoni, un tad dosimies uz priekšu bez bailēm, lai mums tiktu dots spēks paveikt visu, ko Tas Kungs aicinās mūs paveikt. Šis kalpošanas spēka pieaugums var notikt lēni, tas var notikt maziem soļiem, ko jums varētu būt grūti saskatīt, taču tas notiks.

Šovakar es minēšu dažus ieteikumus, lai sagatavotos Svētā Gara sadraudzībai jūsu priesterības kalpošanā. Tad es sniegšu dažus piemērus par priesterības kalpošanu, kurā jūs varat sagaidīt, ka jūsu kalpošanas spēks tiks stiprināts ar Gara ietekmi.

Mēs visi zinām, ka konfirmēšana Baznīcā mums deva Svētā Gara dāvanu. Taču Svētā Gara sadraudzība, tās izpausmes mūsu dzīvē un kalpošanā prasa, lai mēs sakārtotu savas dzīves un būtu cienīgi.

Mēs attīstām garīgās dāvanas, turot baušļus un cenšoties dzīvot nevainojamu dzīvi. Tam vajadzīga ticība Jēzum Kristum, lai nožēlotu grēkus un taptu attīrīti caur Viņa Izpirkšanu. Tādēļ mēs kā priesterības nesēji nekad nedrīkstam palaist garām iespēju ar visu savu sirdi piedalīties apsolījumā, kas tiek izteikts katrā Svētā Vakarēdiena sanāksmē atjaunotās Baznīcas locekļiem, — „pieņemt Tava [Dieva] Dēla Vārdu un vienmēr atcerēties Viņu, un pildīt Viņa baušļus, kurus Viņš tiem ir devis; lai Viņa Gars varētu vienmēr būt ar viņiem.”¹

Tāpat kā mums jābūt attīrītiem no grēka, lai ar mums būtu Gars, mums jābūt pietiekami pazemīgiem Dieva priekšā, lai atzītu mūsu nepieciešamību pēc tā. Augšāmceltā Glābēja mācekļi izrādīja šādu pazemību, kā tas pierakstīts Mormona Grāmatā.

Glābējs sagatavoja viņus kalpošanai. Viņi nometās ceļos uz zemes, lai lūgtu. Lūk, kas par viņiem ir teikts: „Un lūdza par to, ko viņi visvairāk vēlējās; un viņi vēlējās, lai Svētais Gars tiem taptu dots.”² Viņi bija kristīti, tāpat kā jūs esat. Un pierakstā teikts, ka atbildē uz viņu lūgumu viņi tika piepildīti ar Svēto Garu un ar uguni.

Glābējs lūdza balsī, lai pateiktos Savam Tēvam par Svētā Gara došanu tiem, kurus Viņš bija izraudzījis viņu ticības dēļ. Un tad Glābējs lūdza garīgu svētību tiem, kuriem viņi kalpoja. Tas Kungs lūdžās Savam Tēvam: „Tēvs, Es lūdzu Tevi, lai Tu dotu Svēto Garu visiem tiem, kas ticēs viņu vārdiem.”³

Kā pazemīgiem Tā Kunga kalpiem mums vajadzētu lūgt Svētā Gara izpausmes, lai tās nāktu pie mums mūsu kalpošanā un tiem, kuriem mēs kalpojam. Pazemīga lūgšana mūsu

Debesu Tēvam dziļā ticībā Jēzum Kristum ir būtiska, lai sagatavotos Svētā Gara sadraudzībai.

Mūsu pazemība un mūsu ticība, kas aicina garīgās dāvanas, pieaug, kad mēs lasām, studējam un apdomājam Svētos Rakstus. Mēs visi esam to dzirdējuši. Tomēr, iespējams, mēs lasām dažas Rakstu rindiņas katru dienu un ceram, ka ar to pietiks.

Taču lasīšana, studēšana un apdomāšana nav viens un tas pats. Mēs lasām vārdus un varam gūt idejas. Mēs studējam un mēs varam atklāt Rakstos paraugus un saistības. Taču, kad mēs apdomājam, mēs aicinām Gara atklāsmi. Man apdomāšana nozīmē domāšanu un lūgšanu, ko es daru pēc rūpīgas Rakstu lasīšanas un studēšanas.

Prezidents Džozefs F. Smits ir man piemērs, kā apdomāšana var aicināt gaismu no Dieva. Tas ir pierakstīts Mācības un Derību 138. nodaļā. Viņš bija lasījis un studējis daudzas Rakstu vietas, cenšoties saprast, kā Glābēja Izpirkšanas ietekme varētu aizsniegt tos, kuri nekad nav dzirdējuši Viņa vēstījumu. Šeit ir apraksts par to, kā nāca atklāsmē:

„Man pārdomājot šīs lietas, kas ir rakstītas, manas sapratnes acis tika atvērtas, un Tā Kunga Gars noklājās pār mani, un Es redzēju mirušo pulkus, gan mazus, gan lielus.”⁴

Grēku nožēlošana, lūgšana un Rakstu apdomāšana ir būtiska daļa, lai mēs sagatavotos Gara dāvanām savā priesterības kalpošanā. Turpmākais mūsu kalpošanas spēka pieaugums nāks, kad mēs ar ticību atsauksimies, lai dotos uz priekšu savos aicinājumos ar Svētā Gara palīdzību.

Prezidents Tomass S. Monsons to mums izteica šādi: „Ko nozīmē vairo savu aicinājumu? Tas nozīmē veikt to ar cieņu, ... to paplašināt un stiprināt, lai ļautu Debesu gaismai caur to atspīdēt citu cilvēku acīs. Un kādā veidā cilvēks vairo savu aicinājumu? Vienkārši veicot kalpošanu, kas ar to saistīta.”⁵

Es ieteikšu divas kalpošanas, kurām mēs visi esam aicināti. Tās veicot Gara ietekmē, jūs un citi redzēs, ka jūsu spēks kalpot tiek stiprināts un vairots.

Pirmā ir — kā Viņa pārstāvjiem mācīt un liecināt citiem par Viņu. Tas Kungs šajā aicinājumā kalpot iekļāva pašus jaunākos un vismazāk pieredzējušos Ārona priesterības nesējus. Pēc Ārona priesterības pienākumu aprakstīšanas Viņš teica:

„Bet, nedz skolotājiem, nedz diakoniem nav pilnvaru kristīt, svētīt Svēto Vakarēdienu vai uzlikt rokas; tomēr viņiem ir jābrīdina, jāizskaidro, jāskubina un jāaicina visi nākt pie Kristus.”⁶

Kaut kur pasaulē šonedēļ būs kāds diakons, kuram viņa kворuma prezidents palūgs uzaicināt viņu kворuma locekli, kuru viņš nekad nav redzējis, atnākt uz sanākumi. 13

gadus vecs prezidents droši vien nelietos vārdus — „brīdini, skubini un māci”, bet Tas Kungs to sagaida no diakona, kurš ir nozīmēts doties glābt citus.

Diakonam, kurš saņem aicinājumu doties pie sava kvoruma locekļa, es došu trīs solījumus. Pirmais, kad tu lūgsi pēc palīdzības, Gars kliecēs tavas bailes. Otrais, tu būsi pārsteigts, ka zināsi, ko teikt, kad nokļūsi viņa mājās un pa ceļam ejot kopā ar viņu uz baznīcu. Tas, ko teiksi, var tev likties kā juceklis. Taču tu sajūtīsi, ka vārdi tev tika doti brīdī, kad tev tie bija nepieciešami. Un, trešais, tu sajūtīsi atzinīgu novērtējumu no Tā Kunga, kurš tevi aicināja caur tavu prezidentu, lai kāds arī būtu rezultāts.

Es nevaru apsolīt to, kādi būs panākumi, jo katrs cilvēks ir brīvs, lai izvēlētos, kā atsaukties Dieva kalpam. Taču diakons, ar kuru tu runāji Tā Kunga uzdevumā, atcerēsies, ka tu atnāci pie viņa. Es pazīstu kādu zēnu, tagad vīru, kurš joprojām ir tālu no tā, lai būtu aktīvs Baznīcā, pie kura tika nosūtīts diakons un kurš pastāstīja savam vectēvam par šādu apmeklējumu pirms 20 gadiem. Likās, ka tam nebija nekādas ietekmes, un tomēr viņš pat nosauca tā diakona vārdu, kurš bija atnācis. Vectēvs palūdza man atrast to diakonu, kurš bija saņēmis uzdevumu aicināt, skubināt un mācīt, un pateikties viņam. Tā bija tikai viena diena tā zēna dzīvē, taču vectēvs un Tas Kungs atceras zēna teiktos vārdus, ko viņš bija iedvesmots pateikt, un zēna vārdu.

Es mudinu mūs visus, jaunus un vecus, kuri ir aicināti runāt kādā sanāksmē Tā Kunga Vārdā, atvairīt savas pašpārliecinātības trūkuma un nepiemērotības domas. Mums nav jālieto daiļrunīga valoda vai jāizsaka dziļas atskārsmes. Pietiks ar vienkāršiem liecības vārdiem. Gars jums dos vārdus, ko runāt, un nesīs tos pazemīgu cilvēku sirdīs, kuri meklē patiesību no Dieva. Ja mēs turpinām censties runāt Tā Kunga labad, mēs kādu dienu būsīm pārsteigti, uzzinot, ka mēs esam brīdinājuši, skubinājuši, mācījuši un aicinājuši ar Gara palīdzību, svētot cilvēkus daudz lielākā mērā, nekā tas būtu bijis iespējams ar jebkādu mūsu pašu spēku.

Papildus aicinājumam mācīt mēs visi tiksim Tā Kunga sūtīti palīdzēt tiem, kam tas ir vajadzīgs. Tā ir vēl viena priesterības kalpošana, kurā mēs sajūtīsim Gara ietekmi, kas vairo mūsu kalpošanas spēku. Jūs atklāsiet, ka labāk spējat saskatīt sāpes un raizes cilvēku sejās. Jūsu kvoruma cilvēku vārdi nāks jūsu prātā ar sajūtām, ka tiem ir kāda vajadzība.

Bīskapiem šāda sajūta nāk nakts laikā un katru reizi, kad viņi sēž uz paaugstinājuma, lūkojoties uz savas bīskapijas locekļiem vai domājot par tiem, kuru nav klāt. Tā var viņiem rasties, kad viņi atrodas kādās slimnīcas vai aprūpes centra tuvumā. Vairāk nekā vienu reizi es esmu dzirdējis vārdus, ieejot pa durvīm: „Ak, es zināju, ka tu atnāksi.”

Mums nav jāraizējas par to, lai zinātu pareizos vārdus, ko teikt vai ko darīt, kad mēs tur nokļūstam. Var pietikt ar Dieva mīlestību un Svēto Garu. Kad es biju jauns, es baidījos, ka es nezināšu, ko darīt vai ko teikt, lai palīdzētu cilvēkiem lielas vajadzības brīdī.

Reiz es biju slimnīcā pie sava tēva gultas, kurš likās, ka ir tuvu nāvei. Es dzirdēju

satraukumu māsu vidū gaitenī. Pēkšņi prezidents Spensers V. Kimbals ienāca telpā un apsēdās uz krēsla, kas bija gultas otrā pusē. Es nodomāju: „Tagad man būs izdevība vērot un klausīties sāpju un ciešanu nonākušu cilvēku apmeklēšanas meistarā.”

Prezidents Kimbals teica dažus sasveicināšanās vārdus, pajautāja manam tēvam, vai viņš ir saņēmis priesterības svētību, un tad, kad tēvs teica, ka ir saņēmis, pravielis atkal apsēdās krēslā.

Es gaidīju mierināšanas prasmju demonstrēšanu, kuras es domāju, man trūka un tik ļoti bija nepieciešamas. Un, iespējams, piecas minūtes vērojot viņus abus vienkārši klusi smaidām viens otram, es redzēju, ka prezidents Kimbals pieceļas un saka: „Henrij, es domāju, ka došos, pirms mēs tevi nogurdinām.”

Es domāju, ka esmu palaidis garām mācību, taču to apguvu vēlāk. Kādā klusā brīdī ar tēvu, kad viņš bija pietiekami atguvies, lai dotos mājās, mūsu saruna pievērsās prezidenta Kimbala apmeklējumam. Tēvs klusi teica: „No visiem apmeklējumiem viņa apmeklējums uzmundrināja manu garu visvairāk.”

Prezidents Kimbals nerunāja daudz mierinājuma vārdu, vismaz es tos nedzirdēju, taču viņš devās ar Tā Kunga Garu kā savu pavadoni, lai sniegtu mierinājumu. Tagad es saprotu, ka viņš demonstrēja mācību, ko mācīja prezidents Monsons: „Kādā veidā cilvēks vairo savu aicinājumu? Vienkārši veicot kalpošanu, kas ar to saistīta.”

Tā ir patiesība neatkarīgi no tā, vai mēs esam aicināti mācīt evaņģēliju ar Garu vai doties ar Svēto Garu pie tiem, kuriem ir nespēcīgi ceļi un gurdenas rokas.⁷ Mūsu priesterības kalpošana tiks stiprināta, cilvēki tiks svētīti un debesu gaisma būs redzama.

Debesu gaisma būs redzama gan mums, gan tiem, kuriem mēs kalpojam. Mēs varam būt noguruši. Mūsu pašu vai mūsu ģimenes raizes var iegūt draudošus apmērus. Taču tiem, kuri kalpo Gara ietekmē, tiek dota iedrošinājuma svētība.

Prezidentam Džordžam K. Kenonam bija daudz bēdu, pretestības un grūtību viņa priesterības kalpošanas gados. Viņam arī bija pieredze ar Svēto Garu kā viņa pavadoni sarežģītos brīžos un grūtā kalpošanā. Šis ir apliecinājums mums priesterības kalpošanā, Baznīcā un mūsu ģimenēs. Man šis apsolījums ir piepildījies, kad es esmu sajutis Garu savā priesterības kalpošanā.

„Kad tumsība piepilda mūsu prātus, mēs varam zināt, ka ar mums nav Tā Kunga Gara. ... Kad mēs esam piepildīti ar Dieva Garu, mēs esam piepildīti ar prieku, ar mieru un ar laimi, neatkarīgi no tā, kādi ir mūsu apstākļi; jo tas ir prieka un laimes gars. Tas Kungs ir mums devis Svētā Gara dāvanu. Tā ir mūsu privilēģija — būt ar Svēto Garu, kas valda mūsos, lai no rīta līdz vakaram un no vakara līdz rītam mums būtu tā prieks, gaisma un atklāsme.”⁸

Mēs varam sagaidīt šo laimes un prieka svētību nākam, kad mums tā ir nepieciešama grūtajos brīžos mūsu uzticīgajā priesterības kalpošanā.

Es liecinu, ka mēs esam Dieva aicināti caur pravietojumu. Šī ir patiesā Jēzus Kristus Baznīca, atjaunota caur pravieti Džozefu Smitu. Dievs dzīvo un dzird katru mūsu lūgšanu. Jēzus ir augšāmcēlies Kristus un mūsu Glābējs. Jūs varat zināt, ka šīs lietas ir patiesas, ar Svētā Gara spēku, kas nāks pie jums kalpošanā. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Mācība un Derības 20:77.
2. 3. Nefijs 19:9.
3. 3. Nefijs 19:21.
4. Mācība un Derības 138:11.
5. Thomas S. Monson, "Priesthood Power," *Liahona*, 2000. g. janv., 60.
6. Mācība un Derības 20:58–59.
7. Skat. Mācība un Derības 81:5.
8. George Q. Cannon, skat. Brian H. Stuy, apkop., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5. sēj. (1987–1992), 4:137.